

JESU GLEDE TOGA RUNDT I TAMILNADU.

Sprudlende tur til Sør-India 18.06 – 08.07. 2003.

Pastor David Prakasam, mannen som har tilsyn med over 300 menigheter i IPA (Indian Pentecostal Assemblies), tok faktisk sjansen på å invitere Theisen jr. til arbeidet i delstaten Tamilnadu. HUUUUUUUUUU!

Jeg prøvde superduper-lavprisselskapet Ryanair fra Haugesund til London Stansted, tok hurtigtoget ned til Sentrum, og overnatta på Kings Hotel. (Fett nok for meg som er konge og prest i Guds rike). Dagen etter rulla jeg med en cab langs Themsen og tok et småfly fra London City Airport til Frankfurt. Fra Tyskland drøna en feit jumbojet med en skokk indere, noen europeere og en søvning nordmann ned til Østens overproduktive filmby Mumbai (Bombay), også kalt Bollywood. Skjønnte at inderne følger med på TV da en gutt på flyplassen sa til meg: ”Hey, you look like David Beckham!” Vel, hvis jeg hadde skrudd kula rett i krøsset hver gang jeg tok et frispark, så hadde det kanskje blitt mer enn to puslete klubbkamper for Høybråten & Stovner.

Grytidlig ankom jeg etter hvert Chennai (Madras). Der surfa jeg fort på en hetebølge, så jeg hylte H₂O i dobbel målestokk ned i strupen de neste dagene. Når det gjelder trafikken i Madras og alle andre steder i India, så er kaoset suverent og overlegent. Inderne bruker moped- og bilhornet som en heftig ”fire”- knapp, akkurat som om du skal ”buste” noen speisa romskip på PC-spillet ditt. Grunnen til det, er at det er så tett med folk og kjøretøyer, og da må de bare pepre tilværelsen med ”tut & kjør”-lyder for å unngå å treffe en eller flere.

Gud var der med sin kraft! Besøkte menigheten I.P.A. Gerizim Prayer House og hadde tre kveldsmøter der. Ei dame blei helbreda for plager i knærne. Halleluja! Den andre



kvelden manifesterte en demon seg i ei dame. Da vi ba for henne i Jesu Mektige Navn, begynte hun å svinge og surre bortover gulvet. Det så ut som hun tok en wienervals i kjapp takt, mens hodet og øynene hennes rulla rundt i diverse retninger. Jeg skreik og befalte den onde ånden å komme ut av henne. Etter en stund med høylytt bønn, tok pastorfrua og noen søstre dama med seg i et siderom, og der holdt de på med befalende bønn helt til demonen fikk nok og stakk av gårde. Det var et gledelig syn å se den glade og frie kvinnen. Priset være Herren!

Kjørte en del evangelistiske møter i India, og den tredje kvelden dro Den Hellige Ånd på hjertene. Både jeg og tolken skreik ut budskapet om korset, og Den Mektige Gud overbeviste om frelsen i Kristus. Ca. 20 mennesker kom fram for å bli frelst. Ta gjerne noen splitthopp med trippel skru og hyl ut gleden om at Jesus lever! Herlig å se hinduer med det røde kastemerket trøkt midt i pannebrasken komme fram og bøye knær for Jesus. Glory! Da

skjønner man at noe er på gang, ikke sant, Leidulv? Fikk også anledning til å preke Ordet i en annen menighet også.

En reise med toget fra Madras til Coimbatore ventet. 2.klasse- setene var helt kurante, slik at jeg slapp å slipe rumpa mi til et rystende kvadrat i kubismestilen. (Kjedelig med Picasso-look på baken). Det var interessant med sørvisen. Betjentene dura gjennom vognene med en kategori mat/drikke hver, og de var virkelig på allerten. Togturen varte over sju timer, og det tok mindre enn fem minutter hver gang en betjent kom travende forbi setet ditt med en dunk kaffe eller et brett med chips, o.s.v. Imponerende!

Da jeg kom til Coimbatore, rusa rødkledde bærere inn på toget og var klar til å grabbe passasjerenes koffertene for å ta dem ut til drosjene. Med en gang et vestlig fjes så litt forvirra ut, trykka taksten på tjenesten seg oppover i en stilig Mount Everest-krøve. Kanskje ikke så rart. Det var godt at pastor David fant meg til slutt i menneskevrimmelen.

De neste to ukene overnatta jeg på internatet på mennenes bibelskole. Her var det mange brennende framtidige pastorer og evangelister. Mange var i tjue-årene. Fire av gutta, Gideon, Joseph, Manoj og David, varta meg opp etter alle kunstens regler. Det passa bra, for i løpet av turen hadde jeg ca. tjue prekener og bibelskoleseksjoner. Da var det godt å slippe å rote nevene borti et indisk kjøkken under oppholdet. Den knallgode maten, skal vi si, var ikke temperert etter norske forhold. Hadde en "hot feeling" i begge ender. Sleng inn en reklame på TV2 om imodiumtabletter, Påsan! Det var effektive greier!

Må fortelle noen vitnesbyrd fra brødrene:

1 En av de unge bibelskolestudentene blei født inn i en hindufamilie av høy kaste. Dette var i Nord-India. Pappa'n var en framstående hinduprest i landsbyen. Gutten hørte evangeliet om Jesus, blei frelst og opplevde Guds Kjærlighet. Da han fortalte familien om Jesus, ble de rasende. De truet med å brette beina hans. Til slutt ble gutten kasta ut av hjemmet, og familien sa at hvis han kom tilbake, ville de drepe ham. Studenten avsluttet vitnesbyrdet med disse ordene: "Men, jeg vil aldri forlate min dyrebare Jesus!"

2 Så var det en bibelskolelærer som fortalte om sin radikale frelse. Kontakten med familien blei brutt, men han fikk åpenbaring om Ap.gj. 16.31: "De svarte:Tro på Herren Jesus Kristus, og du skal bli frelst, du og ditt husfolk (familie)." Han starta med intensiv forbønn for familien. Etter to år fikk han en overraskende beskjed fra pappa'n : " Jeg og to av brødrene dine har blitt frelst. Vi har kasta ut alle avgudene av stakk og stein og gitt klar beskjed til din mor. Hvis hun vil tilbe hinduguder, så må hun dra til tempelet." Halleluja!

3 En del av de unge bibelskoleelevene hadde evangelisert på gata i Coimbatore. De fikk trøbbel med noen radikale hinduer. Studentene måtte løpe for livet, men en av dem ble slått bevisstløs av en hindu. Han havna på sjukehus i koma og våkna etter en stund. Både myndighetene og andre folk i samfunnet forfølger de kristne på grunn av deres tro på Jesus Kristus. Men de unge har fortsatt sterke visjoner om å nå de fortapte med Jesu Kristi kjærlighet!

På bibelskolen underviste jeg blant annet om misjon og nådegaver. Herren var der med ilden fra Den Hellige Ånd. Hengivenheten og iveren etter å tjene Jesus med hele sitt hjerte var formidabel! Da jeg slengte hendene på dem i Jesu Kristi Navn, kom Herren med sin himmelske nærvær og blåste flere av dem rett ned i gølv. De lå der og priste Herren høylytt,

mens Den Hellige Ånd knadde dem med kraften og freste i dem med Sin flammende ild. Det var trøkk! Lag megafon av trutmunnen og hal ut den himmelske sangen fra ditt indre så kraftig til Guds ære, at korsangen som mekker drønnende akustikk i domkirken, blir som et inneklemt "sukk" fra en forsmådd Nokia på innerlomma i sammenlikning. Halleluja!

Vertene dro meg rundt på flere barnehjem også. Det var herlig å se barn som har levd på gata og kommer fra urfattige forhold, bli tatt vare på i Guds Kjærlighet. Smilene fra barnefjesene fortalte sine historier om radikale forvandlinger og håp for framtida. Priset være Herren! Navnene til Linda & Gunnar Bergling, Gøran Duveskog og Curt Johansson var trøkt inn i veggen på flere av hjemmene, så svenskene har virkelig vært på farten i India.

Robert Thangasamy, 2. pastoren i Central Church, tolka meg på flere møter. Han og kona bodde ca. 25 år i den arabiske staten Oman som gjestearbeidere. Engelsken bare rulla ut av munnen hans, så det var frisk flyt i møtene. På et møte i Singanallur, var det en mann som kom tilbake til Gud og ble frelst. Herlig! Et stort halleluja for vår Frelser, Jesus Kristus!

Vi kjørte en dag til nabostaten Kerala for å ha et møte i landsbyen Kottathurai. Robert sa at vi fikk holde øye med elefantene som noen ganger kom brasende over veien. Jeg satt klar i baksetet for å vifte bort et dyr eller to med døra, men vi så ingen av dem på veien denne gangen. I Kottathurai hadde de også et barnehjem for gutter. Herrens herlighet var der, og ei dame fikk en profetisk hilsen om radikal misjonærtjeneste. Glory!

På stedet Ettimadai, måtte møtet foregå i et lite lokale. Menigheten hadde en forsamlingsplass noen hundre meter unna, men hinduene var så rasende på de kristne, at de ikke tillot møter i den store bygningen. Politiet ville ikke løfte en finger for å ordne opp i situasjonen. Det var virkelig forfølgelse!



Siste søndag i juni slang Herren, Den Levende Gud ned fiskenettet og håva inn dyrebare sjeler. På tre møter blei det frelst omtrent like mange mennesker som de jeg har fått nåde til å be med frelse i løpet av de 18 årene jeg har vært født på nytt. På formiddagen hadde vi to møter i Kinethkadavu. Dette var en av de større menighetene i området. Høylytt lovprisning og frie tilstander! Pastor E. Rayaraj har en kraftig tjeneste med å kaste onde ånder. Ca. 85 sjeler tok imot Jesus som Messias i hjertet etter at frelsesinnbydelsen blei gitt. Lovet være Jesus Kristus!

På kvelden var det en festtilstelning i IPA Central Church. Det var diplomutdelning til blant andre bibelskoleelever. Vi slafsaka kaker og hylte cola, mens folk i menigheten dura i gang med danseoppvisning og indisk groove. Mange av de ufrelste vennene og slektningene til folk i menigheten var til stede. Pastor David hadde gitt meg en utfordring til å preke evangeliet. Jeg fortalte forsamlingen om hvordan Herren hadde møtt meg med Sin Kraft og om Guds Kjærlighet i korsets manifestasjon. Tjodleik! Det var sannelig ca. 15 personer som kom fram for å bli frelst der også! Lån iskrem bilen og bytt ut bjellelydene, som dreier tankene dine inn på Timotei- og Ajaxduft, med stereoanlegget til Bærumsrussen som har kosta både skjorta og gallakjolen til foreldrene deres! Blås ut gledesfulle sanger om frelsen i Jesu Kristi vidunderlige Navn! Da tror jeg naboene får noe annet å tenke på enn saftisen som ungene har gnicket utførlig ned i sofamønsteret etter tidligere storinnkjøp. Gud er så god, og Han er verdig all takk og tilbedelse!



n kveld besøkte jeg bibelskolen for kvinner i TVS Nagar. Det var et svært skoleområde som hadde mange forskjellige undervisningstilbud. Det var egen syskole, barnehjem for jenter og internat for bibelskolestudenter. Søsteren og foreldrene til pastor David Prakasam tok imot meg hjertelig. Det var Job Gnanaprakasam som fikk visjonen om IPA-menighetene for ca. 25 år siden. I dag er han 78 år og har sett at Herren, Den Levende Gud i

løpet av de årene har velsigna arbeidet så kraftig, at det er flere enn 300 menigheter innenfor denne greina av pinsebevegelsen. Priset Være Herrens Navn!

I møtelokalet kom det et profetisk sus, og mange kvinner ga gjensvar på kall til evangelist- og misjonærtjeneste. Tårene trilla på et par av dem da profetiske oppmuntringer stadfesta kall i hjertene deres. Vaktmannen ville også ha et salig "touch" fra Herren. Han hadde smerter i venstre håndledd, men da vi ba for han i Jesu Kristi suverene Navn, dryppa smertene ut etter hvert. Han gliste godt da håndleddet var restaurert. Halleluja! Helbredelsene hører Herren til, og barna Hans kjenner velsignelsene fra Jesu kors til de grader!

Pastor David sa at jeg skulle være med å dedikere en splitterny menighet til Herren. Plassen het Saravanam patti, og det var jubel og trøkk der. Vi stod utenfor forsamlingslokalet og jeg fikk en saks i neven. Meningen var at jeg skulle klippe over et fargesprakende bånd, som var klistra foran døra. Det var faktisk feitere å stå der som en ambassadør for Guds rike og "snatche" et tøyestykke, istedenfor å være en ordfører i en forblåst vestlandskommune ved kysten som har fått et oppdrag i å innvie ei hengebru. Sidesveisen blir skrudd i alle retninger og tonene fra ompa-musikken blir blåst sidelengs, snur i dirrende glideflukt og skremmer havørnen, som flakser under brua, ifra å kneppe storfisken som den tålmodig har sikla etter i timesvis. Ordføreren klipper over snora, og hurra-ropene fra de to framføyte i sydvest, blir dagen etter framstilt som storslagen begeistring fra de innfødte i lokalavisa. Vel, Petter Vekkeklokke, jeg kan fortelle at det var virkelig flott å kunne undervise denne begeistrede menigheten i India om årvåkenhet imot falske lærer med utgangspunkt i Paulus' avskjedstale til menigheten i Efesos. Det var faktisk litt mer drag over sakene der.



llers var jeg med på en sightseeing i Ooty, en fantastisk botanisk hage med fargerike blomster i overflod. Det som var heftig, var at hagen lå i over 2200 meters høyde med norske sommertemperaturer.

Hadde også møter i menighetene som befant seg i Vedapatty, Pollachi og Milekal. Besøkte pastor Peter Prakasam i Kovaipudur. Han er bror til David.

Så kom dagen da jeg skulle ta toget tilbake til Madras. Pastor Paul Ramamurthy tok imot meg på perrongen og geleida meg til en taxi utenfor menneskevrømmelen. Han er også bestyrer på et barnehjem for jenter, og vi ankom hans hjem etter å ha pusha oss igjennom millionbyen. Paul har opplevd masse forfølgelse for Jesu Navns skyld. Diverse turer i fengsler p.g.a. preking om korset i byer og landsbyer. Det var hyggelig å treffe han, familien og de glade jentene.

På flyplassen i Madras, invaderte plutselig en hel haug pastorer og evangelister området. De skulle på en lederkonferanse i Singapore for tamiler. Ca. 500 var påmeldte. Pastor Paul kjente ganske mange av dem, og jeg shaka hands i diverse retninger. Fikk trøkt en del besøkskort ned i lommeboka etter som de kom susende imot meg. Traff bl.a. en TV-evangelist som var rimelig "ready" for et besøk til Norge. Spennende!

Til slutt landa jumbojetbomba fra Bombay på London Heathrow. Nå var det bare å "runne" hjem til Bergen.....



Stor takk til Jesus som gir så mange gleder og triumfer!

Takk for all støtte og forbønn!

I Kristus,

Theisen jr.